CURTEA DE APEL NORD

Dosarul nr. 1r-190/2026 Judecătoria Drochia, sediul Central
1-25149560-03-1r-04032026 Judecător: Ion Rusu

D E C I Z I E
În numele Legii

02 iulie 2026 mun. Bălți

Colegiul penal al Curții de Apel Nord
În componența:
Președintele completului, judecătorul: Ghenadie Liulca
Judecătorii: Aurelia Andronache și Ludmila Iarmaliuc

a judecat în ședință de judecată, în ordine de recurs, recursul procurorului în Procuratura Drochia, oficiul Dondușeni, Natalia-Ciumac-Bordian și recursul avocatului Grigore Postovanu în interesele părții vătămate *****, declarate împotriva sentinței Judecătoriei Drochia, sediul Central din 30 ianuarie 2026 în cauza penală privind condamnarea lui:

Pușcaș Daniel ***** în relații de concubinaj, la întreținere un copil minor, studii gimnaziale, neangajat în câmpul muncii, nesupus serviciului militar, cetățean al Republicii Moldova, anterior judecat:

- prin sentința Judecătoriei Edineț, sediul Dondușeni din 29.03.2024 în baza art. 287 alin. (3) Cod penal, fiindu-i stabilită pedeapsa cu închisoare pe un termen de 2 ani și 6 luni. În baza art. 90 Cod penal s-a dispus suspendarea condiționată a executării pedepsei pe un termen de probațiune de 1 an;
- prin sentința Judecătoriei Orhei, sediul Central din 16.10.2025 în baza art. 190 alin. (1) Cod penal ,fiindu-i stabilită pedeapsa sub formă de 180 ore muncă neremunerată în folosul comunității;
- prin sentința Judecătoriei Drochia, sediul Central din 17.10.2025 în baza art. 222^1 alin. (1) Cod penal, fiindu-i stabilită pedeapsa sub formă de 100 ore de muncă neremunerată în folosul comunității.

- în săvârșirea infracțiunilor prevăzute de art. 201^1 alin. (1) lit. a) și art. 320^1 Cod penal,

Cauza a fost examinată în baza art.364[1] Cod de procedură penală, judecata pe baza probelor administrate în faza de urmărire penală.

Termenul de judecare a cauzei:

În instanța de fond: *23.10.2025 - 30.01.2026*;

În instanța de recurs: *04.03.2026 - 02.07.2026*.

După expunerea esenței cauzei de către judecătorul raportor, ținându-se cont de argumentele recursului, materialele cauzei, pentru expunere asupra recursului, Colegiul penal,-

C O N S T A T Ă:

Prin sentința Judecătoriei Drochia, sediul Central din 30 ianuarie 2026, Pușcaș Daniel a fost recunoscut vinovat în săvârșirea infracțiunilor prevăzute de art. 201[1] alin. (1) și art. 320[1] Cod penal fiindu-i stabilită pedeapsa sub formă de muncă neremunerată în folosul comunității, după cum urmează:

- în baza art. 201[1] alin. (1) Cod penal pe un termen de 135 (una sută treizeci și cinci) ore;

- în baza art. 320[1] Cod penal pe un termen de 150 (una sută cincizeci) ore.

În temeiul art.84 alin. (1) Cod penal, pentru concurs de infracțiuni, prin cumul parțial al pedepselor aplicate, lui Pușcaș Daniel i-a fost stabilită pedeapsa definitivă sub formă de 240 (două sute patruzeci) ore de muncă neremunerată în folosul comunității.

În baza art. 84 alin. (4) Cod penal, în termenul pedepsei stabilită prin noua sentință a fost inclusă durata pedepsei executate stabilite prin sentința Judecătorie Orhei, sediul Central din 16.10.2025 și sentința Judecătoriei Drochia, sediul Central din 17.10.2025.

Conform art. 189 Cod de executare, exercitarea controlului privind comportamentul şi executarea pedepsei de către inculpat, inclus spre respectarea restricțiilor stabilite de instanță, s-a pus în sarcina Biroului de probațiune Dondușeni a Inspectoratului Național de probațiune a MJ a RM.

Prin încheierea Judecătoriei Drochia, sediul Central din 30 ianuarie 2026 dispozitivul sentinței Judecătoriei Drochia, sediul Central din 30 ianuarie 2026 a fost completat cu sintagma art. 201[1] alin. (1) lit. a) Cod penal.

Pentru a se pronunța cu sentința în cauză instanța de fond, *în fapt,* a constatat că, Pușcaș Daniel, la 27 iulie 2025, la ora 20:15, fiind în relații de concubinaj cu *****, care conform prevederilor art. 133[1] lit. a) din Codul penal, este membru de familie în condiția de conlocuire, având intenția și înțelegând caracterul prejudiciabil al acțiunilor sale, în scop de impunere a voinței sale, precum şi a impune controlul personal asupra concubinei sale, manifestând comportamentul agresiv, violent şi impulsiv, aflându-se în *****, în vizită la domiciliul rudei *****, a inițiat situație de conflict cu ultima, și anume agresiuni verbale, fizice și

psihice sistematice, inclusiv îmbrânceli și acționând intenționat a aruncat cu telefonul mobil în direcția ei, lovind-o în față în regiunea nasului. Astfel, Pușcaș Daniel i-a cauzat lui ***** vătămare ușoară a integrității corporale care conform, raportului de expertiză medico-legală nr. 202519D0287 din 15 septembrie 2025: s-au constatat: plagă contuză suturată chirurgical pe spina nazală, echimoze sub ochi bilateral și antebrațul drept, care condiționează dereglarea sănătății de scurtă durată şi, în baza acestui criteriu, se califică ca vătămare ușoară a integrității corporale sau sănătății.

Pe baza stării de fapt expuse mai sus, confirmate de probele administrate, instanța a reținut că, *în drept* faptele inculpatului Pușcaș Daniel întrunesc elementele constitutive ale infracțiunii prevăzute de art. 201^1 alin. (1) lit. a) Cod penal – *violența în familie, cu semnele de calificare: maltratare, alte acțiuni violente, soldate cu vătămare ușoară a integrității corporale sau a sănătății.*

Tot el, continuând actiniile sale a comis încălcarea ordonanței de protecție a victimei violenței în familie în următoarele circumstanțe:

La 05.08.2025, Judecătoria Drochia, sediul Central, fost emisă ordonanță de protecție a victimei violenței în familie nr. 20/pr83/2025, prin care Puşcaş Daniel a fost supus următoarelor restricții: obligativitatea de a se menține la o distanță care să asigure securitatea victimei, excluzând orice contact vizual cu aceasta, copiii săi sau alte persoane dependente; interzicerea oricărui contact cu victima, nepotul acesteia sau alte persoane dependente, inclusiv telefonic, prin corespondență sau orice alt mijloc, la cererea depusă de către *****, domiciliată în *****(victima a violenței în familie), împotriva fostului concubin Puşcaş Daniel, domiciliat în *****, privind aplicarea măsurilor de protecție în cazurile de violență în familie.

Ca urmare, Puşcaş Daniel cunoscând cu certitudine despre ordonanța emisă, intenționat în perioada de la 06.08.20205-10.08.20205 a transmis prin intermediul rețelelor de socializare mai multe mesaje şi sunete către concubina *****, încălcând astfel dispozițiile ordonanței de protecție.

Pe baza stării de fapt expuse mai sus, confirmate de probele administrate, instanța a reținut că, *în drept* faptele inculpatului Pușcaș Daniel întrunesc elementele constitutive ale infracțiunii prevăzute de art. 320^1 Cod penal – *neexecutarea intenționată a măsurilor stabilite de instanța de judecată în ordonanța de protecție a victimei violenței în familie.*

Până la începerea cercetării judecătorești în prima instanță inculpatul a declarat personal prin înscris autentic că, recunoaște săvârșirea faptelor indicate în rechizitoriu și solicită ca judecata să aibă loc în baza art. 364^1 Cod de procedură penală, în baza probelor administrate la etapa de urmărire penală, care a fost acceptată prin încheierea instanței de judecată.

Exercitarea căilor de atac:

Împotriva sentinței instanței de fond a declarat recurs procurorul în Procuratura Drochia, oficiul Donduşeni, Natalia-Ciumac-Bordian, prin care a solicitat casarea sentinței Judecătoriei Drochia, sediul Central din 30 ianuarie 2026 și remiterea cauzei la rejudecare în instanța de fond, în alt complet de judecată.

În motivarea recursului s-a invocat că instanța la individualizarea pedepsei nu a apreciat în mod corespunzător persoana inculpatului și conduita acestuia, deși din materialele cauzei rezultă că anterior în privința sa a fost emis un ordin de protecție în favoarea victimei, pe care ulterior l-a încălcat, iar acesta a continuat să săvârșească noi infracțiuni.

La fel, relevă că, deși antecedentele penale au fost considerate stinse, instanța nu a ținut cont de condamnările anterioare ale inculpatului și de faptul că acesta executa deja pedeapsa muncii neremunerate în folosul comunității pentru o altă infracțiune, ceea ce demonstrează că sancțiunile neprivative de libertate aplicate anterior nu și-au atins scopul preventiv și de reeducare. De asemenea se susține că instanța nu a evaluat corespunzător gravitatea faptelor, caracterul repetat al conduitei infracționale și contextul comiterii infracțiunilor de violență în familie, fiind ignorat atât impactul psihoemoțional produs victimei, cât și declarațiile acesteia privind existența unor acte anterioare de violență.

Implicit, indică că importanța combaterii fenomenului violenței în familie și necesitatea aplicării unor sancțiuni ferme, raportat la amploarea și gravitatea acestui fenomen în societate.

În subsidiar, se evidențiază că deși instanța a constatat recuperarea prejudiciului cauzat părții vătămate, nu s-a pronunțat în dispozitiv asupra acțiunii civile, contrar prevederilor art. 397 alin. (1) Cod de procedură penală.

De asemenea, se susține că sentința conține o eroare de calificare juridică, întrucât inculpatul a fost recunoscut vinovat în baza art. 201[1] alin. (1) Cod penal fără indicarea expresă a lit. a), care reprezintă calificativul concret reținut în rechizitoriu.

*Concomitent, sentința a fost contestată cu recurs și de către avocatul Grigore Postovanu în interesele părții vătămate ******, prin care a solicitat casarea parțială a sentinței în latura individualizării pedepsei.

În susținerea poziției respective s-a învederat că instanța de fond i-a aplicat lui Pușcaș Daniel o sancțiune neprivativă de libertate cu încălcarea prevederilor art. 61 și 75 Cod penal, fără a asigura un răspuns penal suficient de ferm și disuasiv, apt să realizeze scopurile pedepsei penale, respectiv restabilirea echității sociale, corectarea condamnatului și prevenirea săvârșirii unor noi infracțiuni.

Argumentele părților:

Potrivit prevederilor art. 447 alin. (1), (2) Cod procedură penală recursul se judecă în termen rezonabil, fără prezența părților la proces. **(2)** Instanța de recurs

fixează data examinării și dispune să se comunice părților la proces despre aceasta, cu acordarea dreptului depunerii referinței.

Respectând principiul contradictorialității, instanța de recurs a fixat data examinării recursului și a dispus să se comunice părților la proces despre aceasta, cu acordarea dreptului depunerii referinței, însă până la data examinării recursului, părțile nu au depus referință asupra recursului declarat.

Aprecierea instanței de recurs:

Cercetând materialele cauzei penale în raport cu argumentele invocate, verificând legalitatea și temeinicia sentinței în baza materialelor dosarului, Colegiul penal consideră necesar de a admite recursul acuzatorului de stat și avocatului Grigore Postovanu în interesele părții vătămate **, cu casarea sentinței Judecătoriei Drochia, sediul Central din 30 ianuarie 2026, și remiterea cauzei penale la rejudecare în instanța de fond, în alt complet de judecată, din următoarele considerente:***

În conformitate cu art. 437 alin. (1) pct. 1^4) Cod de procedură penală, pot fi atacate cu recurs sentințele pronunțate în procedura pe baza probelor administrate în faza de urmărire penală.

Potrivit art. 364^1 alin. (10) și (11) Cod de procedură penală, sentința adoptată în condițiile prezentului articol poate fi atacată cu recurs, invocându-se doar erorile procesuale şi măsura de pedeapsă stabilită.

Recursul se judecă de către instanța ierarhic superioară în conformitate cu prevederile art.447 şi 448.

Conform art. 448 Cod de procedură penală, judecând recursul, instanța verifică legalitatea şi temeinicia hotărârii atacate pe baza materialului din dosarul cauzei şi a oricăror documente noi prezentate în instanța de recurs. Instanța de recurs este obligată să se pronunțe asupra tuturor motivelor invocate în recurs.

Potrivit art. 449 alin. (1) pct. 2) lit. d) Cod de procedură penală, judecând recursul, instanța adoptă una din următoarele decizii: dispune rejudecarea cauzei de către instanța de fond în cazul în care eroarea judiciară nu poate fi corectată de către instanța de recurs.

În acest sens Colegiul notează că, rațiunea şi finalitatea exercitării căii de atac rezidă în înlăturarea erorilor admise de instanța de grad inferior la etapa precedentă de judecare a cauzei, iar controlul judecătoresc pe care acesta îl declanșează are un rol preventiv şi unul reparator.

Astfel, instanța de recurs poate să intervină în soluția instanței de fond, inclusiv şi să o caseze, atunci când se constată admiterea erorilor de drept de natură să afecteze echitatea desfășurării procesului şi care au avut drept consecință adoptarea unei hotărâri nemotivate.

În fortificarea acestei soluții, Colegiul penal reține că prezenta cauză a fost examinată de instanța de fond potrivit procedurii prevăzute de art. 364¹ Cod de procedură penală, în baza probelor administrate în faza urmăririi penale și acceptate de inculpat prin cererea depusă până la începerea cercetării judecătorești, în condițiile alin. (3) al normei menționate.

Totodată, Colegiul constată că sentința instanței de fond nu este contestată sub aspectul situației de fapt reținute, al încadrării juridice a faptei sau al legalității procedurii simplificate de examinare a cauzei, criticile formulate în recurs vizând exclusiv individualizarea pedepsei aplicate.

În aceste condiții, examinarea prezentului recurs se limitează la verificarea legalității și temeiniciei sancțiunii penale stabilite de prima instanță.

Astfel, reieșind din limitele recursurilor înaintate Colegiul penal, verificând per ansamblu legalitatea sentinței Judecătoriei Drochia, sediul Central din 30 ianuarie 2026, inclusiv și a încheierii Judecătoriei Drochia, sediul Central din 30 ianuarie 2026, constată prezența erorii de drept prevăzute la art. 444 alin. (1) pct. 12) și pct. 16) Cod de procedură penală, întrucât faptei i-a fost atribuită o încadrare juridică greșită, iar instanța de fond a admis o eroare gravă de fapt care a influențat soluția pronunțată.

În fortificarea soluției date, Colegiul penal reține că, prin dispozitivul sentinței, inculpatul Pușcaș Daniel a fost recunoscut vinovat de comiterea infracțiunilor prevăzute de art. 201¹ alin. (1) și art. 320¹ Cod penal, iar ulterior, printr-o încheiere separată, instanța de fond a completat dispozitivul sentinței, substituind referirea la art. 201¹ alin. (1) Cod penal cu art. 201¹ alin. (1) lit. a) Cod penal, în temeiul art. 249–250 Cod de procedură penală.

În sensul dat, se reține că art. 249 Cod de procedură penală, stipulează că erorile materiale evidente din cuprinsul unui act procedural se corectează de însuși organul de urmărire penală, de judecătorul de instrucție sau de instanța de judecată care a întocmit actul, la cererea celui interesat ori din oficiu. La corectarea erorilor materiale, părțile pot fi chemate spre a da explicații. Despre corectarea efectuată, organul de urmărire penală întocmește un proces-verbal, iar judecătorul de instrucție sau instanța de judecată – o încheiere, făcându-se mențiune și la sfârșitul actului corectat.

De asemenea, potrivit prevederilor art. 250 Cod de procedură penală, prevederile art. 249 se aplică și în cazul în care organul de urmărire penală, judecătorul de instrucție sau instanța de judecată, ca urmare a unei omisiuni vădite, nu s-a pronunțat asupra sumelor pretinse de martori, experți, interpreți, traducători, apărători, asupra restituirii obiectelor, corpurilor delicte sau a ridicării măsurilor asiguratorii, precum și a altor măsuri.

În aceste condiții, Colegiul subliniază că schimbarea încadrării juridice din art. 201¹ alin. (1) Cod penal în art. 201¹ alin. (1) lit. a) Cod penal nu reprezintă o

simplă eroare materială sau o omisiune vădită, ci o modificare de fond a hotărârii, care poate fi realizată doar prin exercitarea căilor de atac prevăzute de lege și nu prin emiterea unei încheieri de corectare.

La acest capitol, Colegiul penal accentuează că legea admite corectarea erorilor din sentință numai în cazurile strict determinate de dispozițiile art. 249 Cod de procedură penală, iar competența instanțelor de judecată trebuie exercitată pentru a corecta erorile judiciare şi omisiunile justiției, dar nu pentru a efectua o nouă examinare a cauzei.

Astfel, instanța de recurs menționează că erorile materiale sunt simple greșeli scriptice privind numele sau prenumele, unele date calendaristice la care se referă actul, unele indicații numerice şi altele, cu excepția erorilor de conținut.

Deci, erorile de conținut nu se corectează conform dispozițiilor art. 249 Cod de procedură penală, însă urmează a fi reparate prin intermediul căilor de atac.

În această ordine de idei, Colegiul remarcă că înlocuirea în dispozitivul sentinței pronunțate a încadrării juridice a acțiunilor inculpatului Pușcaș Daniel din prevederile art. 201^1 alin. (1) Cod penal în prevederile art. 201^1 alin. (1) lit. a) Cod penal nu poate fi apreciată drept o omisiune și constituie o eroare gravă care nu poate fi corectată prin emiterea unei încheieri privind înlăturarea unor omisiuni vădite, decât prin anularea încheierii Judecătoriei Drochia, sediul Central din 30 ianuarie 2026 urmează a fi casată integral.

Pe cale de consecință, Colegiul penal constată că sentința este afectată de o încadrare juridică greșită, întrucât acțiunile inculpatului, care au fost încadrate în rechizitoriu la art. 201^1 alin. (1) lit. a) Cod penal, au fost reținute în dispozitivul sentinței doar în baza art. 201^1 alin. (1) Cod penal, ceea ce constituie temei de casare a sentinței, în temeiul art. 444 alin. (1) pct. 12) Cod de procedură penală..

În continuare, în limitele recursurilor declarate, Colegiul penal, verificând legalitatea individualizării pedepsei penale aplicate în privința inculpatului, constată prezența erorii de drept prevăzute la art. 444 alin. (1) pct. 9) Cod de procedură penală, care stipulează că hotărârile judecătorești pot fi supuse recursului pentru a repara erorile de drept comise de instanțele de fond în cazurile în care s-au aplicat pedepse în alte limite decît cele prevăzute de lege sau greșit individualizate în raport cu prevederile capitolului VII din Partea generală a Codului penal.

La acest capitol, Colegiul penal constată că instanța de fond la individualizarea pedepsei penale ce urma a-i fi stabilită lui Pușcaș Daniel nu a acordat deplină eficiență prevederilor art. art. 6, 7, 61, 75-78 Cod penal, respectiv, nu a ținut cont de gravitatea infracțiunilor săvârșite, de motivul acestora, de persoana celui vinovat, de circumstanțele care atenuează ori agravează răspunderea penală, de influența pedepsei aplicate asupra corectării și reeducării vinovatului, precum și de condițiile de viață ale familiei acestuia.

La fel, Colegiul relevă că prevederile art. 384 alin. (3) și (4) Cod de procedură penală, coroborate cu cele ale art. 385 alin. (1) pct. 5) Cod de procedură penală, indică la faptul că la adoptarea hotărârii instanța de judecată soluționează chestiunea cu privire individualizarea pedepsei, prin prisma confirmării/infirmării existenței circumstanțelor care atenuează sau agravează răspunderea inculpatului, or, numai în aceste condiții actul judecătoresc va putea fi considerat legal, întemeiat şi motivat.

În continuare, instanța de recurs statuează că prin criterii generale de individualizare a pedepsei se înțeleg cerințele (regulile) stabilite de lege, de care este obligată să se conducă instanța de judecată la aplicarea pedepsei, pentru fiecare persoană vinovată în parte.

În conformitate cu acestea, pedeapsa aplicată persoanei vinovate trebuie să fie echitabilă, legală și individualizată.

Reieșind din prevederile legale se menționează că, legea penală acordă instanței de judecată o posibilitate largă de aplicare în practică a principiului individualizării răspunderii penale şi a pedepsei penale, luându-se în considerare caracterul și gravitatea infracțiunii săvârșite, motivul și scopul celor comise, personalitatea vinovatului, caracterul prejudiciului și mărimea daunei cauzate, circumstanțele ce atenuează sau agravează răspunderea, ținându-se cont de influența pedepsei aplicate asupra corectării vinovatului, precum și condițiile de viață ale familiei lui (art. 75 Cod penal).

Așadar, chestiunea de individualizare a pedepsei este un proces obiectiv de evaluare a tuturor elementelor circumscrise faptei și autorului, având ca finalitate stabilirea atât a unei pedepse în limitele prevăzute de sancțiunea articolului din Codul penal în baza căruia este condamnat inculpatul, cât și a modului de executare a acesteia, instanța de judecată fiind singura în măsură să înfăptuiască nemijlocit acțiunea de individualizare a pedepsei pentru infractorul care a comis infracțiunea, având deplina libertate de acțiune în vederea realizării operațiunii respective, ținând seama de regulile şi principiile prevăzute de Codul penal la stabilirea felului, duratei ori a cuantumului pedepsei.

Având ca reper cele menționate, Colegiul penal constată că instanța de fond a concluzionat că în privința lui Pușcaș Daniel pentru comiterea infracțiunilor prevăzute de art. 201^1 alin. (1) lit. a) și art. 320^1 Cod penal, prin aplicarea efectelor prevăzute la art. 80^1 Cod penal, și a prevederilor art. 84 alin. (1) Cod penal, urmează a-i fi stabilită pedeapsa definitivă sub formă de muncă neremunerată în folosul comunității pe o durată de 240 ore.

În context, Colegiul penal atestă că instanța de fond la stabilirea categoriei pedepsei, a acordat o apreciere insuficientă datelor ce caracterizează persoana inculpatului, reținând în mod eronat că recunoașterea vinovăției, căința sinceră și recuperarea prejudiciului material cauzat părții vătămate, sunt suficiente pentru

aplicarea unei pedepse non privativă de libertate, sub formă de muncă neremunerată în folosul comunității. Or, după cum rezultă din materialele cauzei, anterior Pușcaș Daniel a fost condamnat de mai multe ori, după cum urmează:

1) prin sentința Judecătoriei Edineț, sediul Dondușeni din 29.03.2024 în baza art. 287 alin. (3) Cod penal, fiindu-i stabilită pedeapsa cu închisoare pe un termen de 2 ani și 6 luni. În baza art. 90 Cod penal s-a dispus suspendarea condiționată a executării pedepsei pe un termen de probațiune de 1 an;

2) prin sentința Judecătoriei Orhei, sediul Central din 16.10.2025 în baza art. 190 alin. (1) Cod penal ,fiindu-i stabilită pedeapsa sub formă de 180 ore muncă neremunerată în folosul comunității;

3) prin sentința Judecătoriei Drochia, sediul Central din 17.10.2025 în baza art. 222^1 alin. (1) Cod penal, fiindu-i stabilită pedeapsa sub formă de 100 ore de muncă neremunerată în folosul comunității.

Aceste împrejurări în opinia instanței de recurs caracterizează negativ personalitatea inculpatului și care conturează o personalitate antisocială, profund deviantă, care sfidează în mod repetat normele de conviețuire socială și valorile fundamentale ocrotite de lege, și care indică asupra pericolului social ridicat pe care-l reprezintă acesta, justificând aplicarea unei măsuri restrictive ferme.

În asemenea circumstanțe, Colegiul penal concluzionează că în coraport cu faptele comise, urmările prejudiciabile ale acestora şi personalitatea inculpatului, aplicarea unei pedepse neprivative de libertate nu ar fi suficientă pentru atingerea scopului prevăzut de legea penală, întrucât pedeapsa trebuie să asigure nu doar sancționarea faptei comise, ci și corectarea și reeducarea inculpatului, precum și prevenirea săvârșirii unor noi infracțiuni.

Respectiv, în asemenea situații, pentru a fi atins scopul legii penale urmează a se interveni mai prompt, prin aplicarea unor sancțiuni mai severe, pentru ca inculpatul, precum și alte persoane, să-și facă concluziile de rigoare, pentru a nu fi admise pe viitor săvârșirea unor astfel de fapte prejudiciabile, calificate ca infracțiuni.

Mai mult ca atât, pedeapsa penală are pe lângă scopul său represiv și o finalitate de exemplaritate, concretizând dezaprobarea legală și judiciară atât în ceea ce privește fapta penală săvârșită, cât și în ceea ce privește persoana inculpatului.

Pe de altă parte, pedeapsa trebuie să fie astfel individualizată încât inculpatul să se convingă de necesitatea respectării legii penale și evitarea în viitor a săvârșirii unor fapte penale similare.

Astfel, în funcție de caracterul și gradul prejudiciabil sporit al infracțiunilor săvârșite de inculpat, stabilirea pedepsei sub formă de muncă neremunerată în folosul comunității ar avea un impact negativ asupra corectării inculpatului și asupra încrederii societății în actul de înfăptuire a justiției.

Distinct, Colegiul penal notează că la stabilirea categoriei de pedeapsă pentru infracțiunile de violență în familie urmează a se ține cont de obligațiile pozitive a statului în temeiul art. 8 CEDO de a lua măsuri adecvate în vederea exercitării obligațiilor pozitive de a proteja victimele violenței în familie *(a se vedea Hotărârea CEDO din 28.05.2013 în Cauza Eremia şi alţii contra Moldovei (cererea nr. 3564/11) pct. 76).*

Mai mult ca atât, în Recomandarea sa Rec (2002)5 din 30 aprilie 2002 cu privire la ocrotirea femeilor împotriva violenței, Comitetul de Miniștri al Consiliului Europei a afirmat, *inter alia*, că Statele membre ar trebui să introducă, dezvolte și/sau să îmbunătățească unde este necesar politicile naționale împotriva violenței bazate pe siguranță maximă și protecția victimelor, suport și asistență, ajustarea legislației penale și civile, ridicarea conștiinței publice, instruirea pentru specialiștii care se confruntă cu violența împotriva femeilor și prevenirea acesteia. Comitetul de Miniștri a recomandat, în particular, că Statele membre ar trebui să sancționeze serios violența împotriva femeilor, cum ar fi violența sexuală și viol, abuzul de vulnerabilitatea victimelor însărcinate, lipsite de apărare, bolnave, cu dezabilități sau în dependență, la fel ca și sancționarea abuzului ținând cont de poziția agresorului. Recomandarea prevede, de asemenea, că Statele membre ar trebui să asigure ca toate victimele violenței să beneficieze de posibilitatea de a iniția proceduri, să introducă prevederi care să asigure inițierea procedurilor penale de partea procurorului, să încurajeze procurorii să privească violența împotriva femeilor ca un factor agravant sau decisiv la adoptarea soluției de a porni ori nu urmărirea penală într-un interes public, să asigure unde este necesar că măsurile sunt întreprinse eficient în vederea ocrotirii victimelor împotriva amenințărilor și eventualele acțiuni de răzbunare și să întreprindă măsuri specifice pentru a asigura ocrotirea drepturilor copiilor pe parcursul procedurilor. Cu privire la violența în familie, Comitetul de Miniștri a recomandat că Statele membre ar trebui să califice toate formele de violență în familie ca infracțiuni și să prevadă posibilitatea de a întreprinde măsuri în vederea, *inter alia*, de acordare a posibilității judecătorilor să adopte măsuri interimare cu scopul ocrotirii victimelor, să interzică făptașului de a contacta, comunica cu sau de a se apropia de victimă, să locuiască sau să intre în anumite locuri, să sancționeze toate încălcările a măsurilor impuse făptașului și să stabilească o procedură obligatorie de acționare pentru poliție, serviciile medicale și sociale.

În ordinea de idei reliefată, Colegiul concluzionează că prima instanță greșit a individualizat pedeapsa aplicată lui Pușcaș Daniel, or, pedeapsa sub formă de muncă neremunerată în folosul comunității este una neîntemeiată și nejustificată, acestuia urmează a-i fi stabilită o pedeapsă mai aspră.

În consecință, Colegiul penal opiniază că erorile admise de către instanța de judecată nu pot fi reparate de către instanța de recurs în prezenta procedură, or,

potrivit art. 449 alin. (1) pct.2) lit. b) Cod de procedură penală, judecînd recursul, instanța adoptă una din următoarele decizii: admite recursul, casînd hotărîrea, parțial sau integral, şi ia una din următoarele soluţii: rejudecă cauza cu adoptarea unei noi hotărâri, dacă prin aceasta nu se agravează situația inculpatului.

Prin urmare, Colegiul penal notează că prin corectarea erorii comise de prima instanță la individualizarea pedepsei penale va fi agravată situația inculpatului, fapt inadmisibil.

Suplimentar, este necesar a face mențiune asupra încălcării dreptului inculpatului la un recurs efectiv în situația amintită, fiind lipsit de posibilitatea exercitării unei căi de atac prevăzute în condițiile legii.

Dispozițiile prevăzute de art.6 şi art.13 din Convenție rezervă inculpatului dreptul la un proces echitabil şi dreptul la un recurs efectiv, care dau expresie unei idei generale, potrivit căreia o protecție eficace a drepturilor omului nu poate fi realizată prin simpla consacrare a unor drepturi substanțiale, ci este necesar ca aceste drepturi să fie însoțite de garanții fundamentale de ordin procedural, care să asigure mecanismele corespunzătoare de punere în valoare.

Dat fiind că încălcările normelor procedurale specificate supra comise de către instanța de fond constituie erori de drept prescrise în art. 444 alin. (1) pct. 6) Cod de procedură penală şi care nu pot fi corectate de către instanța de recurs, se impune soluția admiterii recursului declarat de acuzatorul de stat și avocatului Grigore Postovanu în interesele părții vătămate *****, casarea sentinței contestate şi dispunerea rejudecării cauzei în această parte de către aceeași instanță, în alt complet de judecată.

La o nouă examinare instanța de fond urmează să țină cont de cele enunțate mai sus și să emită o sentință legală, întemeiată și motivată în strictă conformitate cu prevederile legislației în vigoare.

În conformitate cu prevederile art.449 alin. (1) pct. (2) lit. d) Cod de procedură penală, Colegiul penal,

D E C I D E:

Recursul procurorului în Procuratura Drochia, oficiul Dondușeni, Natalia-Ciumac-Bordian și recursul avocatului Grigore Postovanu în interesele părții vătămate *****, declarate împotriva sentinței Judecătoriei Drochia, sediul Central din 30 ianuarie 2026 prin care Pușcaș Daniel a fost recunoscut vinovat de comiterea infracțiunilor prevăzute de art. 201^1 alin. (1) și art. 320^1 Cod penal se admite, cu casarea sentinței în cauză și remiterea cauzei la rejudecare în această parte, în aceiași instanță, în alt complet de judecată.

Decizia este irevocabilă.

Președintele completului: **Judecător:** **Judecător:**